

[Oluf Pedersen.]

Vej, og vi har bekæmpet denne Politik. Nu saa vi da ogsaa, at Regeringen netop paa Grund af sin Prisforfalskningspolitik tabte sidste Valg. Det er min Opfattelse, at Valgets Lære bør være: Nu bør Varefordyrelsen ophøre. Naar nu Vælgerne den 23. Maj har godkendt Grundlovsændringen, bør Regeringen — ja, den bør ogsaa gøre det, selv om de 45 pCt. ikke naas — forberede en økonomisk Frigørelse af det arbejdende Folk.

Vi stiller vore Krav, og de kan samles i det aktuelle: Flytning af Skattebyrden fra Arbejde og Forbrug til de samfundsskabte Værdier og til Indtægt og Formue, der er Frugten af andres Arbejde, altsaa Opfyldelse af Regeringens eget Løfte fra 1929. Og jeg spørger Regeringen: Vil den opfylde dette Løfte, naar vi samles igen?

Vi lever i en Tid, hvor der kan være Fare for Krig. Vi er Fredens Mænd. Man svælger i Magt, tilbøder næsten den, der er værst til at hundse andre. For mig at se er der andre og større Værdier end Magten og Dansen om Guldkalven. Dansen om Guldkalven bør ophøre. Vi sidder ikke i denne Sal for at værne om Særrettigheder og Monopoler, vi er her for at øve en Lovgivning, der er retfærdig og giver rige Muligheder for aandeligt Liv. De Samfundsforhold, vi har, er uretfærdige mod Fattigfolk, er uretfærdige mod de unge, og de er Synd mod de arbejdsløse. Jeg mener, at vi har Pligt til at søge dem ændret. Og saa nytter det ikke, at Kapitalmagten har rige Midler til Raadighed, at den har Presse og Sagskundskab, der kan betales. Jeg er ganske klar over, at Udbygningen giver godt til mange. Men vi har Pligt til at afskaffe det, som er uretfærdigt. Og Uret bliver ikke Ret, fordi den har bestaaet i Aartier. Det danske Folks moralske Krav paa Lige ret til Danmarks Jord bør ingen benægte, men det er vor Pligt at omsætte dette Krav i praktisk Lovgivning.

Lad os faa et handlekraftigt Demokrati, som ikke er bange for at løse Opgaverne. Men de skal løses ud fra Krav om Frihed og Ansvar. Tager man Friheden væk, tager man ogsaa Ansvar bort. Vi trænger Verden over til Tro paa Friheden, vi trænger til Respekt for Retfærdigheden. Folkestyret kan, mener jeg, kun bestaa, hvis man ikke misbruger det til Klassepolitik. Skal man stemme efter Særinteresser, er det en Karikatur af Folkestyre, man faar.

Kan Regeringen ikke løse Tidens Problemer — til Trods for, at den har givet Løfte derom —, er den ikke uafhængig af Kapitalmagten, frygter den Ophævelsen af

Monopolerne, saa er det en svag Regering. Valget var et Varsko til Regeringen om at sætte ind med en dybtgaaende økonomisk Politik til Opnaelse af retfærdige Samfundsforhold. Og jeg slutter med at spørge den højtærede Statsminister: Er dette forstaaet af Regeringen? Vil den fortsætte som hidtil, eller vil den opfylde sit Løfte fra 1929?

Aksel Larsen: Jeg var forhindret i at være til Stede her, da der var saakaldt storpolitisk Debat den 7. Marts, idet jeg var optaget af et Møde i Tønder; mit Parti ansaa det for mere nødvendigt, at jeg tog dette længe i Forvejen planlagte Møde, end at jeg deltog i Debatten herinde. Vi tog den Stilling ud fra hele vort Syn paa det kommende Valgs Problemer og i Konsekvens af de Beslutninger, vi havde truffet netop med Henblik paa Valget i Sønderjylland. Vi gjorde vort Arbejde i den sønderjyske Valgkamp, og det er almindelig bekendt, hvorledes vi gjorde det, paa hvilket Grundlag, med hvilket Program og med hvilke praktiske Følger. Selv om vi ikke skal vente at møde udtalt Anerkendelse for det herinde, vil dog vist ingen bestride, at dette Arbejde havde sin Andel i det, man nu fra de allerfleste Sider karakteriserer som et godt Valg i Sønderjylland.

Jeg vil benytte Lejligheden til alvorligt at henstille til Regeringen og Rigsdagen, at man ikke nøjes med at tale om det gode Valg i Sønderjylland og at glæde sig over dette, eventuelt med den Tilføjelse, at der indledes nogle mere eller mindre smagfulde Skænderier mellem Venstre og Bondepartiet om, hvem der beluskede den anden mest. Jeg tror, at Sønderjyllands Befolkning, som naturligvis har Hovedansvaret for, at Valget blev saadan, at man herinde karakteriserede det som godt, ogsaa har haft sin Mening om den Maade, den gennemførte Valget paa, og jeg tror, den har fortjent noget andet og mere end gode Ord. Regeringen og Rigsdagen er nødt til at tage alvorligt fat paa Løsningen af en Opgave, som jeg ikke vil karakterisere som forsømt i de forløbne snart 20 Aar, men som jeg paa den anden Side maa karakterisere som værende endnu ikke løst. Jeg tænker paa det, jeg har talt om her ved tidligere Lejligheder, og ikke mindst da vi drøftede et Forslag om yderligere Hjælp til nødstedte sønderjyske Landbrugere og erhvervsdrivende, nemlig at hvis man vilde skaffe bedre økonomiske Kaar i Sønderjylland, skaffe Landbruget mere taalelige Arbejds vilkaar, gennemføre en varig Ophjælpning